

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Spolek občanských sdružení Jihozápadního Města**, občanské sdružení, IČ 26579952, se sídlem v Praze 5, Ordovická 3, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti **ELPO, kabelové sítě VN a NN, s.r.o.**, IČ: 27125521, se sídlem v Rudné, Klostermannova 916, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 14.2.2011, č.j.: S-MHMP 922692/2010/OST,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 14.2.2011, č.j.: S-MHMP 922692/2010/OST, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městskému soudu v Praze dne 26.4.2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního (dále též žalovaného správního úřadu), jímž zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního odboru Městské části Prahy 13 ze dne 15.7.2010, č.j.: P13-23860/2010. Tímto rozhodnutím bylo pravomocně rozhodnuto o umístění stavby „Neveřejná čerpací stanice PHM“.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný, jakož i správní úřad prvního stupně, se zabývali námitkami žalobce pouze velmi kuse a nepřezkoumatelným způsobem, řádně se s nimi nevypořádali a neuvedli úvahy, kterými se řídili, když byly tyto námitky zkoumány. Na

základě toho je rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů podle ustanovení § 76 odst.1 písm.a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí trpí vadou podle ustanovení § 76 odst.1 písm.b) s.ř.s., neboť skutkový stav nemá oporu ve spisu a vyžaduje další doplnění. Sporná stavba je umístěna v rozporu se závaznou částí platného územního plánu a vyhláškou č. 32/1999 Sbírky hlavního města Prahy. Stavba je v rozporu s ustanoveními vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (OTPP), a jak prvostupňový orgán, tak i žalovaný správní úřad rozhodli, aniž poskytli žalobci lhůtu k seznámení se spisem. Žalobce se nemohl seznámit s důkazy, které byly obsaženy ve spisu před vydáním napadeného rozhodnutí.

Žalobce rovněž namítl, že se stavbou nesouhlasí místní obyvatelé, kteří ve stavbě shledávají ohrožení svého zdraví - jednak zvýšeným provozem, ale zejména v umístění stavby v blízkosti obytné části a případných následků požáru čerpací stanice. Obyvatelé se obávají nekontrolovatelného rozšíření provozu neveřejné čerpací stanice. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na svých právech daných Aarhuskou úmluvou č. 124/2004 Sbírky mezinárodních smluv.

Žalobce namítl, že se nemohl seznámit s důkazy, které byly obsaženy ve spisu před vydáním napadeného rozhodnutí i v rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, spis není číslován, neobsahuje soupis písemností a společnost ELPO s.r.o. doplnila v mezidobí ještě některá další vyjádření, která byla dodána na začátku ústního jednání. K námitce tohoto doplněného řízení se žalovaný nevyjádřil a tato vada má za následek, že žalobce se nemohl dostatečně seznámit se spisem.

Žalobce namítl, že žadatelem o vydání rozhodnutí vyvěšené informace o záměru neobsahovaly požadované náležitosti podle ustanovení § 8 odst.1 a 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., neboť neobsahují grafické vyjádření záměru, které má tvořit situační výkres předmětů územního řízení a jeho vazeb a účinků na okolí, zejména vzdálenosti od sousedních pozemků a staveb na nich a znázornění vzhledu záměru. Žalovaný správní úřad se s námitkou žalobce nevypořádal a zcela ji pominul, proto je napadené rozhodnutí nesrozumitelné a nezákonné pro nedostatek důvodů.

Žalobce rovněž žádal svým podáním o prodloužení lhůty k podání návrhů a připomínek a vyhlášení nové veřejné lhůty pro veřejnost, která neměla možnost se se spisy seznámit, to vše vzhledem k tomu, že společnost ELPO s.r.o. doplnila ještě některá vyjádření, která byla dodána na začátku ústního jednání. Žalovaný se ani s touto námitkou řádně nevypořádal, nevyzval žalobce k seznámení se spisem před vydáním rozhodnutí a porušil tak práva žalobce.

Žalobce rovněž namítl, že se správní úřad prvního stupně i žalovaný odvolací správní úřad nevyjádřil k námitkám účastníků řízení ohledně neveřejnosti zamýšlené čerpací stanice, když pouze přejímají tvrzení žadatele, že čerpací stanice je neveřejná, aniž by pro to byla ve spisovém materiálu jakákoli opora. Do čerpací stanice tak mohou zajiždět přepravní vozy na beton z přilehlé betonárky, žalovaný se odmítl vyjádřit k zajištění neveřejnosti čerpací stanice, což je rozhodující pro posouzení dalších plnění, například vyhlášky OTTP. I v daném případě žalobce namítá v tomto žalobním bodě nesrozumitelnost a nedostatek důvodů ve smyslu

ustanovení § 76 odst.1 písm.a) s.ř.s. a že skutkový stav, který vzal správní úřad za základ napadeného rozhodnutí, byl zjištěn nedostatečně a v rozporu se spisy.

Námítka žalobce, že s firmou ELPO sousedí firma Picodas, k jejímuž záměru se Rada Městské části Praha 13 též vyjádřila svým usnesením, jímž nesouhlasí jako vlastník sousedních pozemků se stavbou kanceláře a skladu firmy Picodas, správní úřad prvního stupně sdělil, že se netýká posuzované stavby, neboť výše zmíněné pozemky nesousedí se stavebním pozemkem. Žalobce má za to, že předmětná komunikace byla vybudována jako součást dočasné stavby centrální plochy „Zařízení staveniště Stodůlky“ s dobou platnosti do dne 31.12.2000 a dodnes je užívána ve stejné podobě, aniž by byla zapsána v katastru nemovitostí. V územním řízení o umístění stavby „Bytové domy Medox“ uplatnil účastník řízení Městská část Praha 13 požadavek, aby investor provedl rekonstrukci této komunikace včetně chodníků a žalobce má za to, že pokud předmětná komunikace spojuje nebo dotýká se obou zamýšlených staveb, musí být postup stejný pro obě firmy žadatelů. V daném případě není známa únosnost vozovky a možnost zásahu při vznícení cisterny po celém průběhu dojezdu do čerpací stanice v ulici Za Mototechnou, není prozkoumána propustnost vozovky proti průsaku pohonných hmot a není jasné, kde a jak se bude cisterna otáčet, zda hodlá vjíždět do obytné oblasti, kde je zákaz vjezdu vozidel nad 3,5 tuny, přičemž žalobce nesouhlasí, že tato cisterna může být dopravní obsluhou nebo zásobováním. V územním řízení se takové vlivy musí přezkoumávat a námitky do těchto vlivů uplatněné musí být řádně odůvodněny. V daném případě se tak nestalo a napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro nedostatek důvodů.

Městská část Praha 13 v řízení uvedla, že čerpací stanice pohonných hmot, i když neveřejná, může svým provozem a svými vlivy na okolí negativně ovlivnit životní prostředí v lokalitě a zhoršit pohodu bydlení v okolních rodinných a bytových domech, jejichž obyvatelé příkladně pečují o své okolí a usilují o jeho neustálé zlepšování. Městská část Praha 13 nesouhlasila s umístěním čerpací stanice pohonných hmot v areálu firmy ELPO s ohledem na blízkost klidových bytových zón. Žalobce se s tímto názorem ztotožnil, nicméně žalovaný odvolací správní úřad námitky řádně nevypořádal, rovněž správní úřad prvního stupně rozhodné vzdálenosti nezměřil, pouze se bez dalšího odůvodnění přiklonil k tvrzení žadatele. Přitom sám žalovaný odvolací správní úřad v napadeném rozhodnutí uvádí, že nejbližší bytový dům je vzdálen 65 metrů, tedy uvádí zcela jinou hodnotu, než prvostupňový správní úřad, a rozpor v uvedených vzdálenostech není nijak zdůvodněn.

Žalobce namítl, že ve spisovém materiálu není doklad o zkoumání propustnosti vozovky ani doklad o prozkoumání podpovrchových vedení, kdy pod povrchem stávajícího zařízení staveniště byly provedeny kanalizační svody do retenční nádrže, nedávno spolu s čističkou zrušené. Kudy vedou zbývající části kanalizace musí být předmětem zjištění a průzkumu, aby nedošlo ke znečištění spodních vod. Tyto námitky žalobce zůstaly zcela nevypořádány a žalovaný správní úřad k nim nikterak nepřihlédl.

Žalobce rovněž namítl, že budovy na parcele parc.č. 1235/119 jsou stále zařízením staveniště, měly být odstraněny, stavba však s nimi uvažuje a žalovaný správní úřad ani správní úřad prvního stupně tuto námitku nevypořádal. Přitom není zřejmý technický stav budovy č.p. 1375, není zřejmé, zda zde není skladován nebezpečný odpad, který může způsobit explozi. Rovněž tuto námitku správní úřady nevypořádaly, obdobně jako námitku chybějícího souhlasu společnosti GPS Tour s.r.o. jako vlastníka pozemku parc.č. 1236/110. Obdobně nebyl dán souhlas ani vlastníkem pozemku parc.č. 1236/127. Žalobce k tomu namítá, že prostě nelze stavět na zařízení staveniště, které mělo být již v roce 1995

odstraněno. Vypořádání žalobních, respektive odvolacích námitek v tomto žalobním bodě uvedených zakládá důvody nesrozumitelnosti a nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí, neboť není zřejmé, jak o těchto námitkách správní úřad uvážil a rozhodl.

Nedostatečně byly vypořádány i námitky žalobce, že musí být doložen ekologický průzkum podkladů a že chybí smlouva s vlastníky pozemků, po kterých bude vjíždět cisterna do areálu. Rovněž chybělo vyjádření o podzemních sítích, přičemž prohlášení žadatele v této části žádosti je nedostatečné. Žalobce má za to, že není možno s těmito námitkami odkazovat na to, že předmětný objekt je uzavřeným průmyslovým areálem. V takovém případě by se nemuselo ani vést stavební a jiné řízení, jedná se o logiku *ad absurdum*, protože stavba se nachází v ochranných pásmech vodního zdroje a vysokého napětí. Opomenutí takových zjištění správním úřadem prvního stupně i žalovaným je vážným porušením práva žalobce, proto žalobce namítá v tomto žalobním bodě nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 3.8.2011 vyplývá, že žalovaný správní úřad se neztotožnil s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné a že trpí nedostatkem důvodů. Dominantní námitkou v odvolání proti rozhodnutí o umístění předmětné stavby neveřejné čerpací stanice byl názor žalobce a Městské části Praha 13, že stavba má být napojena na dopravní infrastrukturu neexistující komunikací. Tento hlavní argument proti umístění předmětné stavby byl v odvolacím řízení vyvrácen, je nedůvodný a rozhodnutí ve věci je zcela srozumitelné a logické.

Žalovaný poukázal na to, že všechny dotčené orgány státní správy, které se k záměru žadatele vyjadřovaly, vydaly k tomuto záměru svá souhlasná stanoviska. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí trpí vadami podle ustanovení § 76 odst.1 písm.b) s.ř.s. z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pak se žalovanému tato námitka jeví jako nesrozumitelná a nekonkrétní. Žalovanému není známo, že by bylo žalobci znemožněno v případě jeho zájmu nahlížet do spisu. Žalobce v dalším textu své žaloby usvědčuje sám sebe z toho, že se o obsah spisu zajímal, měl k němu přístup, když poukazuje na to, jaké doklady ve spisovém materiálu podle jeho názoru chybí. Žalovaný upozornil na ustanovení § 89 odst.3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle něhož k námitkám, které nesplňují požadavky uvedené v tomto ustanovení, správní úřad nepřihlíží. Podle názoru žalovaného není důvodná námitka žalobce ohledně přímé aplikovatelnosti tzv. Aarhuské úmluvy, neboť tato se vyznačuje v tomto směru neurčitostí a není přímo aplikovatelná podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu.

Úvahy žalobce o tom, že předmětnou čerpací stanicí bude v budoucnu možno užívat jako veřejnou, je z pohledu stavebního zákona a prováděcích předpisů skutečnou spekulací. Doposud proběhlo ve věci záměru na vybudování neveřejné čerpací stanice územní řízení, které zkoumalo, zda je realizace takového záměru z pohledu územního plánu a dalších územně plánovacích podkladů možná. Teprve po územním řízení bude probíhat řízení stavební, kde bude místně příslušný stavební úřad posuzovat projektovou dokumentaci předmětného stavebního záměru, která není totožná s dokumentací pro územní řízení. Teprve ve stavebním řízení se tak bude rozhodovat o povolení předmětné stavby neveřejné čerpací stanice. Stavba, bude-li povolena, bude moci být používána pouze za účelem, který bude obsažen v podmínkách stavebního povolení a v kolaudačním souhlasu. Případná stavební řešení, na která upozorňuje žalobce, lze zahrnout do podmínek stavebního povolení a následně kolaudačního souhlasu, ale rozhodně nesouvisí s územním řízením, které řeší, zda je umístění uvažované stavby možné a v souladu s územně plánovací dokumentací.

Pokud žalobce namítal, že žadatel v budoucnu svůj autopark může či nemusí rozšířit, pak tyto námitky jsou zcela hypotetické a nemají s předmětným územním řízením cokoli společného. Pokud žalobce namítal průběh a výsledek řízení, týkající se sousední firmy Picodas, pak námitky žalobce jsou zcela nesrozumitelné a nelogicky formulované. Neveřejná čerpací stanice PHM nesousedí se stavebním pozemkem žadatele ve věci firmy Picodas, rekonstrukce předmětné komunikace a její reálný stavebně technický stav není předmětem tohoto řízení, při kterém dotčený orgán na úseku dopravy vyslovil se stavbou žadatele souhlas. Žalobce - zřejmě aby legalizoval svoji námitku z titulu svého účastenství v územním řízení - hovoří o veřejném zájmu, jímž je zachování krajinného rázu. Přitom základním předpokladem a podmínkou umístění jakékoli stavby je její napojení na dopravní infrastrukturu, tedy její komunikační napojení. Bez splnění této základní podmínky nemůže být žádná stavba umístěna. Městská část Praha 13 existenci komunikace sama zpochybnila, a proto bylo stanovisko tohoto odboru žalovaným postoupeno odboru dopravy Magistrátu hlavního města Prahy k posouzení. Přitom bylo zjištěno, že stanovisko místně příslušného odboru Městské části Praha 13 je platné a konstatováno, že inkriminovaná přístupová komunikace je silnicí III. třídy, svěřené do správy právě Městské části Praha 13. Tato námitka však nikterak nesouvisí s opodstatněným účastenstvím žalobce v probíhajícím řízení.

Žalovaný uvedl, že záměr žadatele byl podroben odborem ochrany prostředí MHMP zjišťovacímu řízení a byly posouzeny vlivy na životní prostředí. Tento správní úřad dospěl k závěru, že záměr žadatele nebude dále posuzován podle uvedeného zákona a konstatoval, že z hlediska zájmů, chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, nepožaduje pokračovat v procesu EIA a že z hlediska ochrany přírody a krajiny nemá k záměru žadatele jakékoli připomínky.

Záměr byl posouzen rovněž příslušným dotčeným orgánem na úseku požární ochrany i dopravy a z hlediska vodohospodářského. Všechny dotčené orgány vydaly souhlasná stanoviska a žalovaný se ztotožnil s názorem prvoinstančního správního úřadu, že námitky žalobce jsou nedůvodné.

Žalobce opakovaně zpochybňoval existenci komunikace, kterou má být napojena stavba žadatele na dopravní infrastrukturu. O správný zápis do katastru nemovitostí se musí postarat vlastník, tj. Městská část Praha 13, přičemž nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti ani pochybení a odbor dopravy MHMP správnost stanoviska odboru dopravy Městské části Praha 13 potvrdil.

Řada námitek se ze strany žalobce soustavně opakuje. Hluková ani rozptylová studie není povinnou součástí pro územní řízení, proto ji nepožadovaly ani dotčené orgány státní správy. Samostatný nezávislý posudek z hlediska znečištění ovzduší je součástí spisového materiálu. Žalobcem vyjmenovované typy průzkumů nejsou pro toto územní řízení nutné a plán havarijních opatření bude zpracován až v následné fázi a předložen k řízení kolaudačnímu. Pozemek žadatele se nachází v ploše území nerušící výroby a služeb, z funkčního hlediska tedy není stavba žadatele v rozporu s územním plánem a podrobnější regulativy zástavby zde územní plán pomocí indexů nestanoví a není pro dané území vydán.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 s.ř.s., osoby, které mohou být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo ty, které mohou být dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výkonu rozhodnutí soudu.

Na výzvu soudu ze dne 5.5.2011 uplatnila práva osoby zúčastněné společnost ELPO, kabelové sítě VN a NN s.r.o., která se však na výzvu soudu k obsahu podané žaloby a k předmětu řízení nevyjádřila.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 18.11.2009 podala společnost ELPO, kabelové sítě VN a NN s.r.o. žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby neveřejné čerpací stanice pohonných hmot pro výdej motorové nafty a benzínu Natural 95. Tímto dnem bylo zahájeno územní řízení.

Správní úřad prvního stupně vyžádal stanoviska dotčených orgánů státní správy, přičemž svá práva účastníků řízení přihlásila mj. i občanské sdružení Spolek občanských sdružení Jihozápadního Města, která společně s dalšími občanskými sdruženími Belušova ulice a Velká Ohrada vize 2010 zformulovala společně námitky, týkající se předmětné stavby.

Rozhodnutím ze dne 15.7.2010 rozhodl Úřad Městské části Praha 13, odbor stavební, o vydání rozhodnutí o umístění stavby neveřejné čerpací stanice pohonných hmot na pozemku parc.č. 1236/128 v katastrálním území Stodůlky v Praze 5. Zároveň správní úřad prvního stupně formuloval celkem 17 podmínek, které byly stanoveny pro umístění a projektovou přípravu předmětné stavby. Bylo rozhodnuto také o tom, že námitkám a požadavkům občanských sdružení na konání nového ústního jednání, námitkám o nevhodnosti umístění stavby do průmyslové zóny v blízkosti tří bytových domů, o nedostacích ve vyvěšených informacích, o nevhodné komunikační síti a o obavách z nárůstu dopravního zatížení, námitkám k únosnosti, propustnosti a technickém stavu vozovky, o požadavku na zpracování hlukové a rozptylové studie a obavy z přeměny neveřejné čerpací stanice pohonných hmot na veřejnou, správní úřad nevyhověl.

Proti uvedenému rozhodnutí o umístění stavby podali z titulu účastníka řízení odvolání jednak Městská část Praha 13, následně rovněž i žalobce - Spolek občanských sdružení Jihozápadního Města.

Žalobce v podaném odvolání namítal, obdobně jako v podané žalobě, zejména to, že rozhodnutí nemá oporu v zákoně, že bylo vydáno po řízení, které trpělo procesními nedostatky a účelovým výkladem některých aspektů rozhodnutí.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil se závěrem, že odvolací správní úřad neshledal v postupu stavebního úřadu taková věcná a procesní pochybení především vzhledem k souhlasným vyjádřením všech dotčených orgánů, pro která by byla třeba rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i odvolací správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle

ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o umístění stavby „Neveřejná čerpací stanice PHM“ na pozemku parc.č. 1236/128 v katastrálním území Stodůlky v Praze 5.

Správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních právech. Proto žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým porušením zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, z nichž žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (ustanovení § 65 s.ř.s.). Žalobce je občanským sdružením, které se zabývá ochranou jednotlivých složek životního prostředí a jeho členové jsou nositeli práv a povinností, vyplývajících z práva hmotného, o kterých bylo v tomto správním řízení o udělení povolení stavby rozhodováno.

Podle ustanovení § 47 odstavec 3 správního řádu je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Stejně podmínky pak platí i pro odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu podle ustanovení § 59 správního řádu.

V první řadě však považuje Městský soud v Praze za nezbytné uvést, že podle ustanovení § 71 odst. 1 s.ř.s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby podané ve věci tzv. správního soudnictví uvedení žalobních bodů tzn. uvedení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle druhého odstavce uvedeného ustanovení rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (tzn. ve lhůtě dvou měsíců od doby, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou). Z uvedených ustanovení vyplývá, že soud může napadené rozhodnutí v tomto případě přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, neboť následně žaloba ve lhůtě pro její podání k soudu doplňována nebyla a k doplněním a upřesnění žaloby po uplynutí uvedené lhůty (včetně uvádění nových skutečností při ústním jednání u soudu) již soud přihlédnout nemohl.

Městský soud v Praze po posouzení věci dospěl znovu k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Soud shledal žalobu důvodnou v části, v níž žalobce namítl, že se nemohl seznámit s důkazy, které byly obsaženy ve spisu před vydáním napadeného rozhodnutí i v rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, spis není číslován, neobsahuje soupis písemností a společnost ELPO s.r.o. doplnila v mezidobí ještě některá další vyjádření, která byla dodána na začátku ústního jednání. K námitce tohoto doplněného řízení se žalovaný nevyjádřil a tato vada má za následek, že žalobce se nemohl dostatečně seznámit se spisem. Dále soud shledal důvodnými žalobní námitky, v nichž

žalobce poukazoval na skutečnost, že se žalovaný odvolací správní úřad nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, vznesenými žalobcem.

Podle ustanovení § 36 odstavec 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle ustanovení § 68 odstavec 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce v podaném odvolání v bodě V. popsal průběh dosavadního správního řízení, v němž požadoval u správního úřadu prvního stupně, aby mu bylo poskytnuta přiměřená lhůta či možnost se s obsahem spisového materiálu, údajně doplněného dalšími podklady, seznámit. Tomuto návrhu stavební úřad nevyhověl, žalobce v podaném odvolání však zcela jednoznačně poukázal na to, že nebyla splněna povinnost vyzvat účastníky řízení k seznámení se se spisem před vydáním rozhodnutí. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se však uvedenou odvolací námitkou vůbec nezabývalo. Tímto postupem žalovaný odvolací správní úřad nesplnil svoji zákonnou povinnost, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda se s touto odvolací námitkou vůbec jakkoli vypořádal, jakými úvahami byl veden a k jakému závěru ohledně jednotlivých odvolacích námitek vůbec dospěl. Důsledkem takového pochybení odvolacího správního úřadu je skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě řízení, v němž byla porušena práva účastníka řízení, aby se jeho argumentací správní úřady řádně zabývaly a ve vydaném rozhodnutí se náležitě vypořádaly s tím, zda tuto právní argumentaci považují za důvodnou a nebo nikoli a z jakých konkrétních důvodů.

Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Tento účel je zajištěn, je-li účastníku řádně procesně sděleno, kdy tento okamžik v řízení nastává (popřípadě nastane).

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný odvolací správní úřad se s odvolacími námitkami vypořádal částečně tím, že odkázal (v případě, že sám došel k závěru o shodnosti odvolacích námitek žalobce s odvolacími námitkami, uplatněnými proti témuž rozhodnutí jiným odvolatelem) na vypořádání námitek na jiném místě odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále se omezil na strohé konstatování, že z funkčního hlediska není předmětná stavba s územním plánem v rozporu a stavba čerpací stanice je možná. Odkázal na souhlasná stanoviska dotčených orgánů státní správy a omezil se na ničím nepodložené tvrzení, že „...vlastník areálu musí mít nejlepší přehled o trasách inženýrských sítí ve vlastním zájmu....a stavebnímu úřadu je známo, zda byla na příslušném pozemku umístěna stavba inženýrských sítí“.

Uvedené vypořádání odvolacích námitek neodpovídá podle názoru soudu požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správního úřadu v odvolacím řízení, jak je formuluje ustanovení § 68 odst.3 ve spojení s ustanovením § 93 správního řádu

Na základě všech výše uvedených skutečností soud postupoval podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř. s. a zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení, spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.) a podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Na žalovaném správním orgánu nyní bude, aby při novém rozhodnutí o odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí vycházel z výkladu právních otázek, které soud v odůvodnění rozsudku učinil. Bude-li to nutné, řízení doplnil a vydal nové rozhodnutí, které bude splňovat zákonné předpoklady, stanovené ustanovením § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Je na žalovaném odvolacím správním úřadu, aby se jednotlivě, určitě, srozumitelně a úplně vypořádal s odvolacími námitkami, vznesenými žalobcem v podaném odvolání a své názory srozumitelně vyjádřil v odůvodnění nového rozhodnutí. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s..

Výrok o nákladech soudního řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., protože žalobce měl ve věci úspěch a přísluší mu tak právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Z uvedeného důvodu soud přiznal žalobci právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, tvořených zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce 2.000,- Kč proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí byla dána možnost uplatnit její práva v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.července 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu